

af den daværende Krigsminister, som ifølge Theorien jo ikke er sagtyndig, da han er Marineofficer i sin Uddannelse, og som altsaa ifølge Theorien, at ingen af os Andre har nogen Sagkundskab paa det krigsministerielle Omraade, heller ikke kan være sagtyndig. Forsvarsloven blev altsaa forelagt for os Usagtyndige og skulde ogsaa forsvares af en Usagtyndig. I Aar møder Sagtyndigheden, men saa kommer Forsvarsplanen ikke for; der vil ganske vist komme et Brudstykke af Forsvarsloven, og altsaa staa vi igjen i den Stilling, at vi ikke kunne bedømme Forsvarsloven, thi vi faae jo kun et Brudstykke, og det uagtet Sagkundskaben er repræsenteret, som kunde udlægge den for os, møde vore Tvivl og muligvis bringe et Udbytte tilveie. Man kan jo ikke forlange, at Folkets Repræsentanter skulle gaa ind paa et Stykke Forsvarslov, om hvilket man siger, at det forudsætter en Mængde andre Ting. Derimod vil jeg indrømme en anden Ting, det er ganske vist kun min personlige Betragtning, og jeg kan tage feil deri, men det er min Overbevisning, og det er, at om ogsaa den Forsvarslov, der blev forelagt i Fjor, blev forelagt i Aar, vilde den ogsaa kun være et Brudstykke, thi den er ikke fuldstændig, og det er jo netop det Karakteristiske ved den Maaade, hvorpaa Regjeringen har behandlet Folket i denne Sag, at den aldrig har forelagt Folket en fuldstændig Plan over, hvad den antog, at en Forsvarsplan vilde koste, og hvorledes den vilde se ud, thi den Forsvarsplan, der blev forelagt i Fjor, mangler efter min Overbevisning meget væsentlige Momenter; og skulde vi dømme efter det ene Vindringsforslag i Aar, det med Hensyn til, hvad Søbefæstningen efterhaanden har kostet i sin Udvikling, maa man sandelig grue for, hvad en fuldstændig Fæstning, bygget i Henhold til Ministeriets saakaldte Forsvarsplan, vilde komme til at koste. Den foreligger imidlertid ikke, og forsaavidt kunne vi lade den ligge. Men der er endnu et Punkt, som jeg ønsker at komme tilbage til med Hensyn til den høitæredede Ministers Udtalelse om Sagtyndigheden. Jeg har berørt, at Forsvarsplanen ikke alene hviler paa den militære Sagtyndighed, thi den hviler ogsaa paa Sagtyndighed i det finantzielle i meget høi Grad og sandelig ogsaa paa Sagtyndighed med Hensyn

til de politiske Momenter saavel udadtil som indadtil, og der vil jeg lige overfor den høitæredede Krigsminister bemærke, at om han ogsaa, som han jo sagde, at Regjeringen havde gjort, havde sendt Officerer ud for at prædike Sagtyndighed iblandt Befolkningen, saa tiltro vi os dog paa det finantzielle og politiske Omraade lige saa megen eller fuldt saa megen Sagtyndighed som enhver af de Herrer, der præterere at sidde særlig inde med den. Nei, Sagtyndigheden i sin Helhed repræsenteres gennem Folkets Repræsentanter og Regjeringen, naar de samles paa Tingene, og kun Sagtyndigheden paa det særlig tekniske Omraade kunne de enkelte repræsentere. Jeg skal f. Ex. henvise til, at vi alle ere sagtyndige hver paa sin Maaade. De Herrer, der høre til det ministerielle Parti, ville saa gjerne i Alt, hvad der vedrører vore indre Forhold, hele vor Udvikling, hævde Sagtyndigheden for dem og overlade til os Andre at være Massen, men jeg vil erindre om, at vi hver især have vor Sagtyndighed, og det er gennem den, at vi hver især skønne om, hvad der vil tjene til vort Fædrelands Bedste. Jeg tror ikke, at de Herrer Jurister vilde være tjente med, om Bønderne ikke havde deres Sagtyndighed, ligesaavel som disse ikke kunne undvære de Herrer's Sagkundskab. Men her møder Sagtyndigheden i sin Helhed og debatterer, hvad der skal gøres; paa det finantzielle og det politiske Omraade have vi aldrig, forsaavidt angaar Forsvarsplanen, hørt noget fuldt ud fra den høie Regjering, og det er vor Overbevisning, at paa det militære Omraade er den forelggende saakaldte Forsvarsplan aldeles ikke fyldestgjørende. Og i det Hele taget, naar Regjeringen vil vælte Ansvar for Forsvarsvæsenets Tilstand over paa Folket, tillader jeg mig som Repræsentant for Folket at læste Ansvar tilbage. Der er aldrig fra Regjeringen i denne Sag, som dog skulde være en Fædrelandssag, kommet et løftende Ord, aldrig et aabent Ord, som sagde: Saaledes maa det være, saaledes bør det være, og saaledes ville Udgifterne og de Byrder, som fordres af Folket, stille sig. Nei, man har sagt til Folket lidt efter lidt: Nu skal man have det og nu det, og da Fordringerne bleve forstærkede, kom man tilsidst med Noget, man kaldte den hele Forsvarsplan, men som aldrig har været den hele